

opusdei.org

El 2 d'octubre, en paraules de sant Josepmaria

Amb motiu de l'aniversari de la fundació de l'Opus Dei, us oferim una selecció d'escrits del fundador sobre aquell 2 d'octubre de 1928.

02/10/2016

● “Vaig rebre la il·luminació sobre tota l'Obra, mentre llegia aquells papers. Commogut em vaig agenollar –estava sol a la cambra, entre xerrada i xerrada- vaig donar gràcies

al Senyor, i recordo amb emoció el tocar de les campanes de la parròquia de Nuestra Señora de los Ángeles.”

● Un vegada més s’ha acomplert allò que diu l'Escriptura: allò que és neci, allò que val no-res, que -es pot dir- gairebé ni tan sols existeix ..., tot això ho agafa el Senyor i ho posa al seu servei. Així va agafar aquella criatura, com a instrument seu.

● Hem d’estar sempre de cara a la multitud, perquè no hi ha criatura humana que no estimem, que no tractem d’ajudar i de comprendre. Ens interessa tothom, perquè totes les persones tenen una ànima que s’ha de salvar, perquè podem duu a tothom, en nom de Déu, una invitació perquè cerquin en el món la perfecció cristiana, repetint-los: *estote ergo vos perfecti, sicut et Pater vester caelestis perfectus est* (Mt V,

48); sigueu perfectes, com ho és el vostre Pare celestial.

● Hem vingut a dir, amb la humilitat de qui se sap pecador i poca cosa - *homo peccator sum* (Lluc. V, 8), diem amb Pere-, però amb la fe de qui es deixa guiar per la mà de Déu, que la santedat no és cosa per a privilegiats: que el Senyor crida tothom, que de tothom espera Amor: de tots, estiguin on estiguin; de tots, sigui quin sigui el seu estat, la seva professió o el seu ofici. Perquè aquesta vida corrent, ordinària, sense aparença, pot ser mitjà de santedat: no cal abandonar el propi estat en el món, per cercar Déu, si el Senyor no dóna a una ànima la vocació religiosa, ja que tots els camins de la terra poden ser ocasió d'una trobada amb Crist.

● El més extraordinari en nosaltres és allò corrent: l'ordinari fet amb perfecció. Somriure sempre, passant per alt -també amb elegància

humana- les coses que molesten, que ens fastigen: ser generosos sense taxa. En una paraula, fer de la nostra vida corrent una contínua oració.

● El cor del Senyor és un cor de misericòrdia, que es compadeix dels homes i s'acosta a ells. El nostre lliurament, al servei de les ànimes, és una manifestació d'aquesta misericòrdia del Senyor, no només cap a nosaltres, sinó vers la humanitat sencera. Perquè ens ha cridat a santificar-nos en la vida corrent, diària.

● En aquesta vida corrent, mentre anem endavant per la terra amb els nostres companys de professió o d'ofici -com diu el refrany castellà *cada oveja con su pareja* , que així és la nostra vida-, el nostre Pare Déu ens dóna l'ocasió d'exercitar-nos en totes les virtuts, de practicar la caritat, la fortalesa, la justícia, la

sinceritat, la templança, la pobresa, la humilitat, l'obediència...

● Estant nosaltres sempre en el món, en el treball corrent, en els deures propis d'estat i allí, per mitjà de tot, sants!

● Des d'aquell dia el ruquet ronyós es va adonar de la càrrega bella i pesada que el Senyor, en la seva bondat inexplicable, havia posat sobre les seves esquenes. Aquest dia el Senyor va fundar la seva Obra.

● Si em pregunteu com es nota la crida divina, com se n'adona cadascú, us diré que és una visió nova de la vida. És com si s'encengués una llum dins nostre; és un impuls misteriós, que empeny l'home a dedicar les energies més nobles a una activitat que, amb la pràctica, arriba a prendre cos d'ofici. Aquesta força vital, que té una mica d'allau irresistible, és el que d'altres en diuen vocació. La vocació ens duu

-sense adonar-nos- a prendre una posició a la vida, que mantindrem amb il·lusió i alegria, plens d'esperança fins al tràngol mateix de la mort. És un fenomen que comunica al treball un sentit de missió, que ennobleix i dóna valor a la nostra existència. Jesús es fica a l'ànima amb un acte d'autoritat, en la teva, en la meva: això és la crida.

● Volia Jesús, indubtablement, que jo clamés des de les meves tenebres, com el cec de l'Evangeli. I vaig clamar durant anys, sense saber allò que demanava. I vaig cridar moltes vegades l'oració *ut sit* !, que sembla demanar un ésser nou... I el Senyor va donar llum als ulls del cec - malgrat ell mateix (el cec)- i anuncia la vinguda d'un ésser amb entranya divina, que donarà a Déu tota la glòria i afirmarà el seu Regne per a sempre.

● Ens ha triat el mateix Jesucrist, perquè enmig del món -en el qual ens va posar i del que no ha volgut segregar-nos- busquem cadascú la santificació en el propi estat i - ensenyant, amb el testimoniatge de la vida i de la paraula, que la crida a la santedat és universal promovent entre persones de totes les condicions socials, i especialment entre els intel·lectuals, la perfecció cristiana en la mateixa entranya de la vida civil.

● Jesús és el Model: imitem-lo!
Imitem-lo, servint l'Església Santa i totes les ànimes. *Christum regnare volumus , Deo omnis gloria , Omnes cum Petro ad Iesum per Mariam .*
Amb aquestes tres frases queden suficientment indicats els tres fins de l'Obra: Regnat efectiu de Crist, tota la glòria de Déu, ànimes.

● [Demanem a Déu] una voluntat de ferro, que, unida a la gràcia divina,

ens dugui a acabar per a tota la
glòria de Déu, la seva Obra, a fi que
Crist-Jesús efectivament regni,
perquè tothom amb Pere anirà cap a
Ell per l'únic camí, Maria!

Font: “ *El Fundador del Opus Dei* ”,
Andrés Vázquez de Prada, Rialp

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/el-2-
doctubre-en-paraules-de-sant-
josepmaria/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/el-2-doctubre-en-paraules-de-sant-josepmaria/) (06/08/2025)